

COMPROMÍS PER BARCELONA

Laia Bonet al CCCB

29 de gener de 2014

Inici

Bona tarda! Sigueu benvinguts!

Gràcies! ... Gràcies per ser-hi!

Per haver respost a aquesta convocatòria que vol ser l'inici d'un **PROJECTE COMPARTIT**.

D'un projecte a construir i a fer créixer entre molts.

Un projecte del que coneixem el punt de partida i intuïm fins on podem arribar si ens acompanyen la **il·lusió** i la **determinació** indispensables per provocar **grans canvis**.

Si us he convocat avui a aquest acte és perquè he decidit donar el pas de presentar-me a les primàries obertes del PSC de Barcelona.

Ho he fet perquè em veig amb cor d'impulsar un nou projecte de progrés per Barcelona.

Conscient, al mateix temps, que es tracta d'una obra col·lectiva.

Que ha de ser fruit d'una **nova manera d'entendre i de viure la política**.

Que **no admet lideratges unidireccionals** des de dalt.
Ni elitismes, ni dirigismes

Que necessita **més deliberació pública i noves eines de participació**.

Que exigeix **transparència i rendiment de comptes**.

No entenc la política sinó és d'aquesta manera, com un **servei públic essencial**.

No he amagat mai la meva **passió política**.

Al contrari, n'estic ben orgullosa.

I estic convençuda que ara és el moment de demostrar que sense política, que sense una nova política, basada en la **proximitat**, el **compromís** i la

responsabilitat, no serà possible superar l'estat de postració i de resignació a que ens aboquen els responsables d'aquesta monumental crisi que patim.

Sí, estic força **orgullosa** de sentir aquesta passió per la política.

És una passió que s'alimenta de tres fonts:

1. Un **llegat familiar** -en primer lloc- de **compromís democràtic, catalanista i socialista**, arrelat en el meu Valls natal, que m'ha ajudat a discernir de quina banda estic entre els de dalt i els de baix, com ens diu en *Raimon Obiols*, tot recordant *Joan Reventós*.

2. En segon lloc, una convicció profundíssima que el **Dret** és la base fonamental per combatre la injustícia: "*El compliment de la llei és el poder dels que no en tenen*", en paraules de *Paolo Flores d'Arcais*; i que m'ha ajudat a dotar-me de les eines necessàries per participar amb criteri en aquest combat.

3. I, en tercer lloc, l'**experiència viscuda de Govern de Catalunya, i en al Parlament**, que m'ha fet apreciar la distància entre la proposta i la realitat, i que m'ha fet veure la necessitat d'una **estratègia reformista** per obtenir resultats.

És amb aquest bagatge com he anat reforçant la meva vocació política i configurant la meva idea de la política, i avui goso -amb **gran respecte**- donar el pas per a competir en aquestes primàries.

Les vicissituds col·lectives (i també personals) d'aquests darrers temps que ens tempten al desànim, **no m'han fet desistir. No.**

Ben al contrari, **m'han encoratjat a persistir** i a aprofundir el meu compromís polític ... que és el que avui us vull explicar.

Com diu Eduardo Galeano:

"Al cap i a la fi, som el que fem per canviar el que som."

El sentit del meu compromís

Crec que estem davant d'un repte polític de primera magnitud en el que s'entrecreuen tres objectius que -avui per avui- estan íntimament lligats.

Em plantejo aquestes primàries com un moment important en el **triple combat**

per **canviar el PSC**,

per **generar una nova cultura política** de profunda renovació democràtica, i

per **construir una alternativa a l'actual govern conservador**

de *Xavier Trias*, a partir d'un procés de **revitalització i reconstrucció de l'espai progressista** i d'esquerres.

És a dir, un vot i... tres reptes.

Un triple desafiament, que comporta **liderar la candidatura i liderar el PSC de Barcelona**, per poder **contribuir a crear la majoria de canvi** que Barcelona necessita.

És el que anomeno: LA NOVA MAJORIA, de la que us parlaré més endavant.

Canviar el PSC

Sé que hi ha qui creu que el millor seria **abstreure's del moment crític** que està vivint el PSC, per **centrar-nos exclusivament en el debat sobre Barcelona** i l'alternativa a proposar a l'actual govern municipal.

Hi ha qui diu, **fins i tot que no cal ni parlar de política**: que es tracta només de Barcelona. Com si la nostra ciutat fos una realitat asèptica o neutra.

És que parlar de quin model de ciutat no és parlar de política? No és política pensar, proposar i debatre del model de govern, de representació, de gestió...?

No, ho sento.

Discrepo i desconfio dels que diuen que per parlar de Barcelona no cal parlar de política. O que si parlem de política, no parlem del PSC...

El que penso és que no volen ni una cosa, ni l'altra. Ni carn, ni peix.

No, no em presento per no fer res, o no tocar res... com fa Xavier Trias.

He vingut, venim, per a **corregir el que cal, continuar el que funciona, i fer el que mai s'ha fet.**

És a dir, per implicar-nos a fons. **Representem una alternativa.**

Però **una de les condicions necessàries** per poder generar aquesta alternativa potent al govern conservador de la ciutat és la **reconstrucció de l'espai progressista** i la **revitalització del PSC.**

Per això, **estic compromesa i vull ajudar a renovar el PSC:** els seus lideratges, les seves propostes, i les seves formes,

com a part d'un procés de profunda renovació de les esquerres.

No em resigno a veure com el PSC s'empetiteix; com es dilueix la seva identitat complexa i plural; com renuncia a ser un gran partit al servei dels interessos de la majoria del país, en defensa de la justícia social i de la nació; com una cultura política burocràtica allunya talents i veus.

No, **no em resigno a que el PSC esdevingui un partit estèril i buit.**

Vull un PSC amb les portes ben obertes: **el partit ha de ser una plaça pública**, no un castell barrat amb un fossar amb cocodrils i duaners que controlen els que entren i els que surten.

Vull treballar per a què els que han marxat, puguin tornar.

Els que dubten, tinguin arguments.

Els desanimats, tinguin noves esperances i nous objectius.

I els que ens voten per inèrcia o tradició, ho facin per il·lusió i convicció renovades.

Però, més enllà d'aquest sentiment de rebel·lió i d'aquest desig de canvi, s'ha de fer un **esforç d'equanimitat per entendre** com hem arribat fins aquí.

La crisi del PSC és complexa i de múltiples dimensions.

Per tant, no té sortida en blanc o negre.

No hi ha solucions miraculoses.

El meu amic *Oriol Bartomeus* ens ha recordat recentment que en la crisi del PSC es reflecteixen:

Una **crisi general del model de democràcia**, que evidencia un desequilibri entre el poder polític democràtic i el poder econòmic.

Una **crisi compartida del projecte socialdemòcrata.**

I una **crisi espanyola del model de la Transició**. I, en conseqüència, una **crisi de la relació entre Catalunya i Espanya**, en haver-se malbaratat l'oportunitat de renovar el pacte amb el sabotatge a l'Estatut de 2006.

Simultàniament, s'ha produït una **transformació de la societat catalana**, que **el PSC no ha estat capaç de copsar i assimilar.**

Una transformació de la societat que ha posat en **crisi el sistema de partits català**, amb l'espectacular encongiment dels dos partits centrals i l'aparició de nous actors polítics i socials.

Tot plegat fa que en la tasca de canviar el PSC s'acumulin **molts deures pendents.**

Alguns d'ells essencials per recuperar credibilitat i tornar a ser un agent imprescindible en la política catalana.

Em refereixo concretament, d'una banda, a la qüestió de la **relació entre Catalunya i Espanya** i, de retruc, a la **relació entre el PSC i el PSOE**; i de l'altra, a una **transformació radical de la cultura política del partit**.

Recuperar **credibilitat** és impossible sense una **proposta útil i viable sobre la relació entre Catalunya i Espanya**.

Estic fermament convençuda que **el PSC ha de formar part de la solució**, ha de recuperar la seva utilitat com a pont, com a sargidor de les costures internes de la societat catalana i de les costures entre Catalunya i Espanya.

Però ho ha de fer des de Catalunya, assumint com mai la demanda de **reconeixement nacional** i del **màxim autogovern** possible en un context d'**interdependències**.

Des d'una **posició pròpia, coherent** amb la seva història i **mai a remolc** de maniobres tàctiques dels partidaris de la **independència** de Catalunya.

Però el que no pot semblar és que actua més atent als interessos d'Espanya que als de Catalunya.

Perquè per poder tenir èxit en la seva voluntat de construir un nou pacte de convivència ha de mostrar-se inequívocament ferm en la defensa dels interessos de Catalunya.

Per ser del tot clara: **el PSC no pot acceptar una proposta federal genèrica, sense garanties específiques sobre el reconeixement nacional de Catalunya i una redistribució més equitativa dels recursos**.

Òbviament, **un posicionament d'aquestes característiques comporta revisar el pacte amb el PSOE**.

Una revisió que ha d'establir una nova relació de cooperació lleial, sense cap ombra de subordinació del PSC al PSOE.

Estic convençuda que **aquesta seria la millor manera de demostrar a la societat catalana la viabilitat de la nostra proposta** de relació entre Catalunya i Espanya.

Ho deixo dit.

He volgut dedicar una estona a precisar la meva posició sobre aquestes qüestions delicades i complexes perquè m'he imposat el **deure de la claredat i la transparència**.

No vull amagar les meves conviccions, avui minoritàries dins de l'àmbit orgànic del PSC i espero que demà majoritàries.

Tampoc en vull fer el cavall de batalla d'aquestes primàries, però m'ha semblat que no era honest fugir d'estudi.

**I si perdo aquestes primàries... jo no marxo.
Ni regalo les sigles, ni el que signifiquen. Jo, no.**

Vull ser coherent entre
el que penso,
el que dic,
i el que faig.

Vaig amb aquesta actitud en la vida i en la política.

Encara que potser no em convingui.

No sé ni vull fer-ho d'altra manera.

Generar una nova cultura política de regeneració democràtica

En canvi, **si que faig cavall de batalla d'aquestes primàries de l'objectiu de transformar radicalment la cultura política del PSC**, en tant que contribució indispensable a una regeneració democràtica posada al servei de Barcelona.

Hi ha **un corrent de fons** que vol una altra política i estic implicada en aquest esforç col·lectiu.

Crec en les primàries, en unes primàries obertes a tota la ciutadania.

Per això, fa dos anys vaig impulsar el moviment Ara Primàries.

I aquest procés actual forma part d'aquell impuls inicial.

Precisament, veig la celebració d'aquestes primàries obertes com **la primera pedra del procés de regeneració democràtica**, a la que han de seguir noves decisions i noves pràctiques per acabar configurant amb el temps una nova cultura política.

Com deia *Antoni Rovira i Virgili*: "La democràcia és un instrument, no pas de perfecció, sinó de perfeccionament." Ara toca insistir en aquest perfeccionament amb l'aposta per les primàries.

Crec que és del tot just valorar el **coratge polític del PSC de Barcelona** de ser pioners d'aquesta innovació democràtica, assumint els riscos que comporta tota experiència nova i de trencar amb el conservadorisme propi dels aparells burocràtics.

Com també vull tenir un **especial reconeixement per les companyes i els companys que tenen la valentia democràtica de competir** en aquest procés.

Vull agrair la contribució del Jordi, del Jaume, de la Rocío, de la Carmen, del Manel. Els respecto profundament a tots ells. I els hi dic des d'aquí: gràcies.

Crec que podem fer un bon debat, una bona campanya, una batalla política en positiu, amb energia i bones maneres.
Per mi, no quedarà.

Si així ho fem, encomanarem optimisme i esperança.

Convidarem amb la nostra actitud a participar en aquest procés com més persones millor.

**Personalment, prefereixo perdre amb una gran participació, que guanyar comptant els vots de la mateixa manera que ho fem com quan recomptem delegats per a un congrés.
Ja m'enteneu...**

I sobretot, **si fem bé les primàries i molta gent hi participa farem germinar la llavor del canvi a la ciutat.**

Entenc les primàries com **una contribució de tots els que hi participin a una Barcelona millor**, a una Barcelona més democràtica.

El compromís per Barcelona

Amb aquesta actitud innovadora us proposo tenir **una nova mirada** sobre Barcelona.

Balanç crític de Trias

Una mirada nova que no trobem en *Xavier Trias* i el seu equip.

Incapaç de teixir i liderar una majoria política a l'Ajuntament per reconnectar amb la Barcelona real i proposar un futur per la ciutat.

Conservador per no aportar solucions innovadores als nous problemes que ens afecten a tots els barcelonins.

Acomodat en la inèrcia del dia a dia, refiat del bon llegat rebut de l'alcalde

Hereu.

Subordinat a l'estratègia i les necessitats angoixants del Govern de la Generalitat.

Equivocat en les seves prioritats, allunyades de les necessitats reals de la ciutadania. Com quan insisteix en intervencions urbanístiques en indrets de la ciutat on ara no són prioritàries aquestes inversions ...

Insensible a la creixent desigualtat entre les persones i els barris de Barcelona. Com ho demostra el seu rebuig a la proposta de crear un nou Pla de Barris presentada pel Grup Municipal Socialista divendres passat.

Entestat en un programa ocult de privatització de l'espai públic, del nostre patrimoni col·lectiu, considerat com un actiu de la ciutat subjecte de ser posat en venda.

D'exemples no ens en falten: des del projecte de la Marina de luxe al Port Vell al Pla d'Usos de Ciutat Vella, passant per les prioritats d'inversió al Passeig de Gràcia o la Diagonal o l'ordenança de les terrasses ...

Aquesta política es sintetitza en el concepte de "**Marca Barcelona**".

Així, es considera la ciutat com un espai que ha de ser promocionat com qualsevol marca, fins al punt que l'alcalde de la ciutat es limita a fer de simpàtic i bonhomíós **relacions públiques**.

Aquesta lògica ha portat a privatitzar la seva gestió. Error gravíssim. No perquè jo no cregui en la gestió privada o mixta, al contrari, sinó perquè crec que el capital intangible de la marca ciutat no pot guiar-se, únicament, per criteris empresarials o econòmics.

La "Marca Barcelona" és un concepte que buida de significat el projecte de ciutat. És l'exemple de com es malgasta una bona herència en favor dels interessos d'uns pocs i en detriment de la majoria i del seu projecte col·lectiu.

Atenció, aquesta és **una feina que s'ha de fer** per tal de ser **atractiu** en un entorn de creixent competència entre ciutats, on cal captar inversions, talent, i turisme.

Són uns **objectius als que no podem renunciar**.

Però el problema de la Marca Barcelona és que la ciutat passa a ser un **producte de consum** per a uns quants, enlloc de ser l'**espai on exercir la ciutadania** per part de les persones que hi viuen i treballen.

A més, en un context de crisi com l'actual, en el que el creixement de la desigualtat agreuja el risc de configurar una Barcelona de dues velocitats, la marca promocionada pel govern *Trias* s'orienta a posar la Ciutat al servei dels sectors econòmics més benestants.

D'aquesta manera, **Barcelona està deixant de ser un patrimoni comú** de tots els barcelonins i barcelonines.

Deixo aquí aquestes pinzellades crítiques, que serveixen per **perfilar el negatiu de la proposta** que hem de construir.

No volem una Barcelona **incapaç políticament,**

conservadora per dissenyar el seu futur,

acomodada a l'anar fent,

subordinada a altres administracions,

equivocada en les seves prioritats,

insensible a la desigualtat que guanya terreny

i **convertida en un producte de consum.**

Autocrítica socialista

Però, no seria honest exigir una nova mirada i unes noves prioritats al govern de *Trias*, sense l'**autocrítica imprescindible** sobre els governs progressistes anteriors.

No podem oblidar que el socialisme municipal barceloní va anar perdent progressivament el suport de la ciutadania fins a la derrota electoral de 2011, **tot i el coratge i la passió de Jordi Hereu.**

Els successius alcaldes socialistes i governs progressistes, **amb Pasqual Maragall com a referència inesborrable,** van impulsar durant molts anys una gran transformació de la ciutat que, a més de la seva **metamorfosi urbana,** va suposar una millora important de la **qualitat de vida** dels barcelonins i, una injecció d'**autoestima i d'orgull ciutadà** que encara perdura.

Així Barcelona, a partir dels Jocs Olímpics del 92 ha esdevingut una ciutat que forma part per mèrits propis de la **xarxa global de ciutats.**

I aquest és **el llegat més preciós** de l'etapa que es va cloure el 2011.

Però, amb el segle XXI, Barcelona ha hagut de fer front a **nous fenòmens i els problemes que comporten.**

Els uns, derivats del propi èxit, de la seva condició de ciutat global, com:

Un fort **allau immigratori** que ens obliga a trobar la millor manera per governar la diversitat i procurar la integració, que eviti la guetització.

Un **turisme** amb un creixement prodigiós, però depredador de l'espai urbà i d'altres activitats, que ens planteja el repte de no trencar l'equilibri econòmic de la ciutat.

I altres problemes, vinculats i accentuats per la profunda crisi econòmica d'aquests anys, com:

La persistència de velles **bosses d'exclusió social** i l'aparició de noves, que ens porten a la necessitat de reforçar els serveis socials.

I, encara més, un problema latent durant anys i anys i pendent d'una solució a l'alçada dels reptes que ha d'afrontar la ciutat: **el govern de la Barcelona real, de la Barcelona metropolitana.**

El cert és que davant d'aquests nous problemes, vam continuar -en molts casos- **aplicant les mateixes receptes**, sense modular-les suficientment per respondre a l'impacte que causaven en els barcelonins.

Massa confiats en que l'èxit del model Barcelona dels noranta donaria prou rendes polítiques de per vida.

Massa enlluernats en algun moment per la retòrica de les noves tecnologies, que portava a confondre la ciutat real amb una ciutat virtual.

Massa convençuts, més tard, que n'hi hauria prou amb un gir social, caracteritzat per l'anatema dels grans projectes i l'èmfasi en les polítiques micro, per recuperar la credibilitat i la confiança dels ciutadans.

El fet és que **no vam ser capaços d'innovar** i això va provocar que **la gent ens deixés de veure útils** com a força política capaç d'oferir-los una nova perspectiva per satisfer els seus anhels i de dissipar, alhora, les seves preocupacions derivades dels canvis socials en curs.

Com diu la nostra amiga i companya, Anne Hidalgo, que lluita per l'alcaldia de París:

"La nostra ciutat no està feta per sotmetre's sinó per actuar, reaccionar"

#Hi ha alternativa

I ara ens trobem en el punt en què **sabem quina Barcelona no volem** -la que ens ofereix *Trias*- i també sabem que **no podem refiar-nos del projecte dels 80 i els 90**, que va fer el seu cicle per acabar morint d'èxit.

Per tant, és el *moment de començar a construir* l'alternativa.

Us haig de dir que **no és gens fàcil**.

No és fàcil perquè **Barcelona és una ciutat madura**, sense les urgències de tota mena que va haver d'afrontar el primer Ajuntament democràtic.

Amb unes **infraestructures i serveis públics** que faciliten un funcionament satisfactori de la ciutat, tot i algunes deficiències crítiques.

Amb una **dinàmica econòmica** en temps de crisi millor que la del conjunt de Catalunya.

Amb un elevat **grau de satisfacció ciutadana** -fins i tot d'un cert cofoisme barceloní-, malgrat el deteriorament de les condicions socials.

El primer obstacle a vèncer per construir l'alternativa és el conformisme i la resignació social dels qui pensen que quan canviï la conjuntura econòmica tornarem a la situació d'abans i que els vells i nous problemes es solucionaran per inèrcia.

Per aixecar l'alternativa ens hem de **rebel·lar** contra la seva negació, **contra la ideologia del "no hi ha alternativa"**.

Contra la mandra de pensar. Contra la covardia de reaccionar.

Saltar aquest obstacle i començar a treballar requereix d'un **esforç** còmplice, tenaç, entusiasta, intel·ligent, imaginatiu de **milers i milers de ciutadans compromesos**.

Perquè avui, en les noves condicions socials i polítiques, **l'alternativa no pot sorgir d'un laboratori, d'uns intel·lectuals tancats** en les noves torres d'ivori, o **d'un partit guia**.

No, jo no vull només una suma de sigles
Ni una coalició pre o post electoral

Tampoc una majoria en el consistori desarrelada de la ciutat i la seva gent més dinàmica i creativa.

No, el cal que cal és construir UNA NOVA MAJORIA, política i social, en la que els lideratges tradicionals dels partits tinguin la humilitat de reinventar-se per a contribuir a fer més gran la base, l'avinguda, i el suport de l'alternativa.

Hi ha alternativa, perquè hi ha petites i grans alternatives en molts sectors innovadors de la ciutat.

Un combat de formes i fons. Un combat d'idees i actituds.

Perquè avui, l'alternativa ha de ser **el resultat de la participació** de milers d'activistes de les xarxes socials, d'organitzacions cíviques, de partits oberts i porosos al canvi social, de la transfusió del coneixement i la recerca acadèmica a la societat, de la destil·lació de la gran experiència acumulada en el govern de la ciutat.

El meu paper avui, en aquest moment d'iniciar aquesta cursa de les primàries és **proposar-me per expressar** aquest corrent de canvi, **per fer de**

portaveu d'aquesta alternativa en construcció, una més, i per insistir en que **el valor afegit de la proposta alternativa està, precisament, en la manera en que aquesta es construeixi.**

Així com faig, així com fem la campanya... així vull fer política i governar Barcelona!

Les primàries, en aquest sentit, són un graó d'un pla de treball.

En els últims mesos m'he implicat a fons en la defensa de totes les iniciatives de regeneració democràtica que el meu partit, i altres institucions, han impulsat. Crec que, per als socialistes, les primàries són un servei públic a la política democràtica i una oportunitat política.

Crec que a Barcelona hi ha un itinerari possible per construir una alternativa progressista, que he definit en cinc etapes:

escoltar (la ciutadania, dins i fora del meu partit),

liderar (les primàries),

proposar (una alternativa de govern i de gestió),

sumar (una aliança de canvi renovadora)

i, finalment, governar (amb una nova majoria social a la ciutat, i política al consistori).

Hi ha un pla possible per a la ciutadania progressista, si seguim una estratègia adequada, sostinguda i amb determinació.

Les primàries són una part central d'aquest nou horitzó.

Però per legitimar aquesta pretensió amb la vostra confiança, és obligat que exposi les **grans orientacions** que penso que ha de tenir l'alternativa.

Pensar la Barcelona del 2025 ens exigeix, en primer lloc, una nova mirada per **evitar la lògica pendular.**

No es tracta tant sols de capgirar el negatiu de la Barcelona de *Trias*.

Ni es tracta de passar dels grans projectes macro a les polítiques micro.

Ni de la prioritat econòmica a la prioritat social.

Ni de l'èmfasi en la competitivitat a l'èmfasi en la cohesió social.

No, no és exactament això.

És massa fàcil, massa simple, massa conservador –si em permeteu- per a que funcioni, per a respondre a una realitat ciutadana complexa en un context nou i canviant.

Adquirir una nova mirada per **reiniciar** Barcelona, per oferir una **nova ambició** i un **nou somni** per la Barcelona del 2025 passa per **pensar en gran, en obert i en profunditat.**

Per tenir la **voluntat d'aprendre** constantment i de -probablement més important- de **desaprendre**, de despendre's de tòpics, idees fixes i hàbits adquirits.

La Barcelona del futur que imagino ha de ser la **síntesi de la seva condició de ciutat global i la seva vocació de ciutat social**.

Condició de ciutat global vol dir ser conscients que Barcelona avui ja **forma part de la xarxa de ciutats** que fa funcionar el món.

Una xarxa que **transcendeix el poder dels Estats** -actuals o per venir-, que implica **noves formes** de relació, de governació, d'intercanvi, de símbols ...

Però aquesta és una xarxa molt dinàmica per definició, en la que és important ser-ne un dels **nodes rellevants**.

Avui Barcelona ho és **en** alguns aspectes, però per continuar-ho sent i per adquirir encara més pes necessitem fer un esforç permanent per ser **més competitiu i atractiu**, per **generar el valor afegit que ens singularitzi** dins de la xarxa.

Ara bé, sabem que **aquesta condició de ciutat global porta implícita una lògica de desigualtat social**.

És la **paradoxa de les societats avançades** en les que la riquesa en coneixement tendeix a generar noves desigualtats.

Per això, crec que la Barcelona del futur ha de tenir a més la **vocació de ciutat social**.

Vocació, és a dir: la **voluntat política** de que la riquesa generada per la seva condició de ciutat global sigui **redistribuïda** de forma equitativa, trencant la tendència a la desigualtat que ara estem patint.

En la xarxa de ciutats global, la Barcelona del 2025 s'haurà de singularitzar pel seu Model Social: el "**Model Social Barcelona**" és l'**alternativa** a la "Marca Barcelona"

Aquest reinici de Barcelona no seria coherent amb sí mateix si no tingués per **prioritat principal la lluita contra l'atur**. La imatge dinàmica i global de Barcelona no es correspon actualment amb la situació que viuen molts dels seus habitants.

Per això, volem un Ajuntament ambiciós, que sigui capaç d'assumir reptes com la cogestió de les oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya, per treballar més de prop les necessitats de formació dels aturats. I en canvi, el que veiem avui, és que un gran instrument d'intervenció com a Barcelona Activa s'està desmuntant. No és acceptable.

La Barcelona del 2025 haurà de combinar, doncs, **competitivitat i cohesió**, generació de riquesa i redistribució.

Per aconseguir-ho cal imaginar uns **instruments** i unes **polítiques** públiques capaces de **conjuguar els nivells macro i micro**.

Per poder **moure's en les diferents escales** en les que està inserida una realitat urbana com Barcelona.

Parlo de polítiques i instruments a tres nivells:

A **gran escala**, polítiques per poder **actuar en el nivell global**.

A una escala inferior, per poder **governar la Barcelona real** (la Barcelona metropolitana) i la seva articulació amb el conjunt de Catalunya i d'Espanya.

A una **escala pròxima**, per poder **cogovernar Barcelona amb els ciutadans**.

Als que cal afegir una **escala interconnectada**, múltiple i oberta. Digital i sense fronteres.

En el món del segle XXI, **Barcelona, o serà innovadora o no serà**.

N'hem de prendre consciència abans que sigui tard.

Hem de **desvetllar-nos dels somnis passats** per posar-nos a treballar ben desperts en fer possibles els somnis de demà.

Innovar per competir en el món global.

Innovar per ser un model de societat equitativa.

Innovar per governar la nova complexitat urbana.

Innovar per empoderar els ciutadans per cogovernar la ciutat.

Aquestes són les **parets mestres de l'alternativa** que us convido a construir entre tots.

No és moment encara de definir més.

El que vull explicar **és el meu nord**, la meva brúixola, la meva cartografia mental i política.

L'itinerari, les etapes, els trajectes i les metes vull fer-les de la mà **d'un gran laboratori social i ciutadà**.

Vull posar en marxa la gran fàbrica de la política de la innovació per a definir el pla de govern de l'alternativa. Vull fer-ho de la mà de milers de ciutadans

actius i compromesos..., no imposant un model. Però sí marcant un criteri, un sentit i una intenció.

Però sí que vull recalcar que Barcelona ha de tornar a ser una ciutat pionera i innovadora pel seu nivell de desenvolupament social.

Aquest Model Social Barcelona ha de passar per treballar en paral·lel en quatre eixos:

1. Un **nou impuls econòmic** que converteixi Barcelona en un referent en l'economia de la innovació, però que també aposti per l'economia de proximitat, cooperativa i social. Un nou impuls que faci de la lluita contra l'atur la prioritat número 1.

2. Una aposta per **l'equitat social i la qualitat de vida** dels barcelonins i barcelonines. L'etapa de la creació d'infraestructures físiques ha de donar pas a una nova de creació **d'infraestructures socials. Una ciutat a peu de carrer: els barris.** Que prioritzi la inversió als barris que més ho necessiten. La inversió pública a Barcelona ha de ser proporcional a les necessitats dels seus ciutadans. Cal reforçar plans de barri per a la identificació conjunta amb els veïns i veïnes de les necessitats.

3. L'impuls de la **ciutat sostenible**. Barcelona ha de posar els avenços tecnològics i la seva capacitat d'innovació al servei dels seus veïns i veïnes. **Una ciutat pels joves i la gent gran.** Barcelona està expulsant el talent jove. No hi ha prou feina qualificada, l'accés a l'habitatge és molt-molt complicat, i, no hi ha complicitat de les institucions municipals amb els joves que podrien aportar valor afegit. La matèria primera hi és però s'està desaprofitant, i és clau pel futur de la ciutat.

I, finalment,

4. La **innovació democràtica i política** per tal de recuperar la connexió i la proximitat entre l'Ajuntament i **la ciutadania**.

Acabo

Aquestes primàries són el primer pas per poder escollir **entre el passat nostàlgic, o el futur.**

Entre l'immobilisme i l'estatu quo, o el dinamisme del canvi.

Entre les solucions previsibles, o les innovadores.

Entre el fatalisme, o l'esperança

Entre la fatiga o l'energia

Us demano, més que mai el vostre aval.

Com els que fa una setmana vaig rebre en una cafeteria de l'Eixample,
o pels carrers de Sant Andreu,
o a la xarxa, o a la meva universitat,
o al mercat de Santa Caterina.

Veig, sento, que hi ha més ganes que mai!

Sé que molts de vosaltres heu vingut a escoltar i a reflexionar.
Molt bé.

Us demano confiança, però no vull que tinguem pressa.
Feu el vostre procés.

Sé també que **alguns** teniu ... *el corazón partío*... i ho entenc.
No és fàcil.

Però us demano l'aval i el vot, mirant cap el futur.
Pensant qui pot sumar més dins i fora.
Sense nostàlgies, sense càlculs, sense por.

Tots els candidats estem capacitats per a representar-nos

Jo estic tant preparada, com el o la que més
Tinc més experiència de govern... fins i tot
Tinc tant equip com el que més

I mai diria que cap dels meus companys no poden ser alcaldes d'aquesta ciutat.

**Però tinc una cosa que us ofereixo:
passió, coratge, energia, compromís.**

I unes ganes de gent que no se m'acaben... mai!

Els altres poden tenir potser **tantes como jo,
però més que jo, no!
Us ho ben asseguro.**

Amics i amigues

Us demano que m'acompanyeu, que m'avaleu i em voteu.

Que convideu als postres amics, companys de treball, i familiars.

Hi ha alternativa!

Amb tu Joan, Núria, Laura, podem

Amb tu Rocío o Jennifer, podemos

Amb tu, estimat Jaume, podem

Amb tu Edu, Pol, Raül, Edgar, Joan, podem

Amb tu Gerard, puc

Amb tu Xisca, Jannat, Cristina, podem

Amb tu Jesús, Alberto, Èric, Dani, Sanja, Huma, Fuad...

Amb tu, amb vosaltres, podem

Jo no defalliré, no estic sola. No estem sols.

Cada dia que passa som més capaços de sumar més gent a aquest projecte d'esperança, renovació i integració.

No li pregunto a la gent d'on ve, sinó on vol anar.

Aquest és el meu compromís. El meu compromís per Barcelona.

Sumar dins, i sumar fora, per **donar-li la volta a la paradoxa** que en una ciutat progressista governi la dreta;
i en un partit que hauria de ser gran i plural, mani una visió estreta de la política i del país.

Jo vull anar cap una ciutat més justa, més solidària, més positiva

i més internacional que mai.

M'estimo Barcelona i la política és la meva passió.

M'acompanyeu? Som-hi! On y va!

Gràcies, i bona tarda!